

STUDIUL 7

ISUS ȘI OAMENII DE LA PERIFERIA SOCIETĂȚII

COMENTARIU DE ALEJANDRO BULLON

Bine te-am regăsit, prietene! Una dintre consecințele cele mai grave ale păcatului a fost aceea de a ridica ziduri, bariere între om și Dumnezeu și apoi între oameni. Bărbatul și femeia după căderea lor în păcat au devenit deosebit de egoiști, obținând o fire păcătoasă care vrea să aibă totul pentru sine, fără să se gândească la semenul său. Acest egoism a dat naștere la clasele sociale. Astăzi există săraci, bogați, unii mai puțin săraci, alții mai puțin bogați, dar mai sunt și cei disprețuiți social, cei care au ajuns în „fundul gropii”, la nivelul cel mai de jos al societății. Existența claselor sociale este înșelătoare, pentru că cei din clasele sociale cele mai privilegiate nu sunt întotdeauna cei mai buni, și nici cei care sunt considerați „lepădații” societății, nu întotdeauna sunt cei mai răi. De cele mai multe ori ultimii sunt doar victime ale primei clase.

De-a lungul lucrării mele de pastor, am văzut intrând la întâlnirile de evanghelizare oameni cu o viață complet distrusă, oameni fără speranță, care din punct de vedere omenesc erau condamnați a trăi pentru totdeauna într-o situație disperată. Dar din fericire au fost atinși de mesajul Evangheliei și viața lor s-a schimbat radical.

În studiul acestei săptămâni vom analiza importanța uceniciei față de oamenii marginalizați social, drogații, prostituatele și cei care trăiesc pe stradă. În timpul lui Isus în această categorie de persoane disprețuite social intrau deasemenea leproșii și vameșii. Pentru început este nevoie să citim Matei 21,28-32

28. *„Ce credeți? Un om avea doi feciori; și s-a dus la cel dintâi, și i-a zis: „Fiule, du-te astăzi de lucrează în via mea!”*

29. *„Nu vreau”, i-a răspuns el. În urmă, i-a părut rău, și s-a dus.*

30. *S-a dus și la celălalt, și i-a spus tot așa. Și fiul acesta a răspuns: „Mă duc, doamne!” Și nu s-a dus.*

31. *Care din amândoi a făcut voia tatălui său?” „Cel dintâi”, au răspuns ei. Și Isus le-a zis: „Adevărat vă spun că vameșii și curvele merg înaintea voastră în Împărăția lui Dumnezeu.*

32. *Fiindcă Ioan a venit la voi umblând în calea neprihănirii, și nu l-ați crezut. Dar vameșii și curvele l-au crezut: și, măcar că ați văzut lucrul acesta, nu v-ați căit în urmă ca să-l credeți.”*

O prietene, Isus era un artist în folosirea simbolisticii și a parabilei pentru a înregistra lecții valoroase în mintea ascultătorilor Săi. Isus lucra cu oamenii în așa fel încât ei înșiși trăgeau propriile concluzii. În parabola pe care tocmai am citit-o, lecția este aceea că oamenii care în aparență ar putea fi salvați, nu vor fi salvați, pe când cei care din punct de vedere omenesc nu au nici cea mai mică posibilitate de mântuire, tocmai aceia vor fi salvați. În acest ultim grup se găsesc cei mai marginalizați oameni. Cine ar putea gândi că un travestit care se prostituează ar putea fi mântuit? Sau cine ar putea gândi că un infectat de sida din cauza vieții sale murdare, o prostituată sau un dependent de droguri ar avea șanse de salvare? Dar Isus avertizează că acest tip de oameni sunt mult mai dispuși să-L accepte pe Hristos, poate pentru faptul că nu le-a mai rămas nimic în această viață, pentru că au ajuns în adâncurile cele mai profunde și întunecoase ale existenței umane, sau pentru faptul că au încercat de atâtea ori să iasă din situația în care sunt și nu au reușit.

Dar adevărul este că aceste persoane când aud vestea bună a Evangheliei, se agață de ea cu credință, cu lacrimi și cu disperare. În schimb, oamenii buni în aparență cred în mod inconștient că nu au nevoie de salvare. Într-o anumită zi călătoream în avion alături de o persoană respectabilă social, care auzindu-mă vorbind despre mântuire mă întreabă: „De ce aș putea să fiu salvat eu, care nu ucid, nu fur, nu fac rău nimănui, îmi plătesc impozitele și de multe ori ajut pe cei în nevoie? Tocmai asta a

vrut Isus să exemplifice, când spunea că *”vameșii și păcătoșii vor lua-o înainte în Împărăția Cerurilor.”*

Dar ceea ce trebuie să fie foarte clar este faptul că cei marginalizați social nu vor fi mântuiți doar pentru că au ajuns în această situație. A fi prostituată, dependent de droguri sau a trăi pe stradă, nu este un merit sau o favoare, pentru că aceste persoane vor fi mântuite doar dacă Îl vor accepta pe Isus. Așa cum am mai spus, poate că lor le este mai ușor să accepte Evanghelia pentru că nu mai au altă soluție pentru viața lor, nu au unde să se ducă.

Un caz asemănător este acela al femeii prinse în adulter, care acuzată de farisei trebuia să fie omorâtă cu pietre, așa cum porunca Legea. Isus tocmai cobora de pe Muntele Măslinilor unde fusese să se roage toată noaptea. Fariseii și saducheii au adus la El pe această femeie păcătoasă cu intenția de a-L face pe Isus să cadă într-o anumită contradicție cu Legea. Dar ei nu s-au așteptat ca Isus să nu le răspundă, căci Isus a început să scrie pe pământ păcatele fiecăruia spunând: „Cel care nu are nu are păcat să arunce prima piatră.” Și astfel unul câte unul s-au retras până când Isus și femeia au rămas singuri. Sunt impresionante ultimele cuvinte ale lui Isus: „Du-te și nu mai păcătuiești.” Ai grijă că Isus nu i-a spus: ”Du-te și continuă să păcătuiești pentru că mântuirea este pentru cei păcătoși.” Nu, în nici un caz, ci i-a spus să nu mai păcătuiească niciodată. Pentru că acesta este obiectivul salvării, să te scoată din situația în care păcatul te-a aruncat, să-ți redea demnitatea, valorile și o nouă perspectivă asupra vieții. Evanghelia nu-ți atinge viața doar pentru a-ți aduce pace și liniște în inimă pentru că Isus te-a iubit, ci Evanghelia vrea să te transforme cu puterea sa.

În Marcu capitolul 5 găsim altă persoană respinsă de societate. Relatarea o găsim în Marcu 5,3-5 și ne spune astfel:

„3.Omul acesta își avea locuința în morminte, și nimeni nu mai putea să-l țină legat, nici chiar cu un lanț.

4.Căci de multe ori fusese legat cu picioarele în obezi și cu cătușe la mâini, dar rupsese cătușele și sfărâmasese obezile, și nimeni nu-l putea domoli.

5.Totdeauna, zi și noapte, stătea în morminte și pe munți, țipând și tăindu-se cu pietre.”

Aducând această istorie în zilele noastre, eu cred că acest om ar putea fi un nebun, fără familie, care trăiește sub un pod, sperind oamenii care trec pe lângă el. Sau poate fi o persoană dependentă de droguri care cerșește pentru a-și menține viciul. Eu te întreb: „Există speranță pentru un om în asemenea condiții?” Nici una, din punct de vedere omenesc. Dar relatarea biblică spune că acel om a alergat la Isus pentru a-I cere ajutor, și aceasta face diferența. Problema nu constă în ceea ce sunt eu, ci este atitudinea mea față de Evanghelie. Dacă am credință, totul este posibil. De aceea misiunea uceniciei pe care Isus a încredințat-o bisericii trebuie să includă și pe cei care sunt respinși social, chiar dacă ni se pare că din punct de vedere omenesc pentru ei nu mai există recuperare posibilă.

Am ajuns la cea de-a patra parte a acestui studiu în care vom vorbi despre femeia samariteancă. În această relatare pe care o găsim în Ioan 4, Isus dărâmă toate barierele timpului Său pentru a-Și îndeplini misiunea și ne arată prin această atitudine a Sa că pentru a îndeplini o misiune este necesar să dăm la o parte convenționalismul social pentru a ajunge cu mesajul Evangheliei chiar la inima omului. În vremea aceea femeia era considerată o ființă umană de clasă inferioară, care nu se putea așeza la masă cu bărbații familiei, fiind tratată ca un obiect care aparținea soțului ei. Dar Isus dărâmă aceste ziduri și se apropie de această femeie cu scopul de a o salva. Atitudinea Învățătorului era atât de neobișnuită pentru acea vreme, încât chiar și samariteanca rămâne surprinsă și Îl întreabă: „Cum vorbești tu cu mine, o femeie, și mai mult decât atât sunt și samariteancă?” Căci pe lângă faptul că era ciudat ca un bărbat să vorbească cu o femeie, între iudei și samariteni existau niște diferențe destul de mari, religioase, sociale și politice. Răspunsul pe care Isus i l-a dat femeii este foarte interesant și îl găsim în Ioan 4,10:

„10.Drept răspuns, Isus i-a zis: "Dacă ai fi cunoscut tu darul lui Dumnezeu, și Cine este Cel ce-ți zice: „Dă-Mi să beau!" tu singură ai fi cerut să bei, și El ți-ar fi dat apă vie."

"Dacă ai fi cunoscut tu darul lui Dumnezeu." Aici este secretul pentru a învinge prejudecățile și barierele convenționale, să cunoști darul lui Dumnezeu. Când un ucenic al lui Isus cunoaște doar teoria Evangheliei, dar nu cunoaște darul lui Dumnezeu în mod personal, mintea Sa este plină de prejudecăți. Și astfel înainte de a evangheliza o persoană, deja se gândește ce fel de om este și dacă se merită să-i vorbească. Dar cunoscând darul lui Dumnezeu toate prejudecățile dispar. Așa s-a întâmplat și cu samariteanca, ochii săi s-au deschis și a înțeles că se afla chiar în fața Mântuitorului său. S-a închinat în fața Sa și la rândul ei deasemenea a îndepărtat prejudecățile, pentru că a mers în cetatea sa și chiar dacă era o femeie a început să strige, așa cum scrie în Ioan 4, 29.30:

*"29.Veniți de vedeți un om, care mi-a spus tot ce am făcut; nu cumva este acesta Hristosul?
30. Ei au ieșit din cetate, și veneau spre El."*

Acest incident din viața lui Isus este surprinzător. El se așeza la masă cu persoane marginalizate și disprețuite în societate. Eu mă întreb: Ce s-ar întâmpla azi dacă oamenii m-ar vedea într-un restaurant înconjurat de delincvenți și de oameni cu o reputație proastă? Ce s-ar spune despre mine dacă în mod constant aș fi văzut cu acest tip de persoane? De ce Isus se așeza cu astfel de oameni?

Să ascultăm ce ni se spune în cartea Evanghelizare, pagina 48:

„Când Isus era invitat la o sărbătoare, accepta invitația doar pentru a putea semăna sămânța adevărului în inima celor prezenți în timp ce se afla cu ei la masă.” Isus se întâlnea cu oamenii fără să-L intereseze ce fel de oameni sunt pentru că în mintea Sa era pe primul loc obiectivul salvării. Aceasta este misiunea, de a ajunge la orice limbă și popor, orice clasă socială, căci pentru Isus nu există nici un caz imposibil. Într-adevăr, poate că este mai dificil să ajungem la anumite persoane, dar ei fac parte din misiunea care ne-a fost încredințată.

Dumnezeu să te binecuvanteze!

